

Λιμάνι (επιβατικός σταθμός)

5 ΠΟΙΗΤΕΣ – Διαβάζουν οι: *Ελευθερία Κυρίτση, Χάρις Κοντού, Κατερίνα Ηλιοπούλου, Πατρίτσια Κολαΐτη, Λένα Καλλέργη.*

Ελευθερία Κυρίτση

Ceremonia

Κάτω στο λιμάνι βράχια ασυντόνιστα γλείφονταν στο νερό
και με μιλιά πετρώδη μάθαιναν τραγούδια δωρικά ν' απαγγέλουν
στις μάνες των χαμένων.

Κείνη η αρχαία κόρη
δε στέριωνε στους ωκεανούς
στα χώματα πνιγόταν.

(Εξοδο ασύμφορο κατάντησε η περιφορά της στα κολοσσαία του πάνω κόσμου)

Και όλοι σαν αγαπητικιά την παρουσίαζαν
(κορώνα και στεφάνι γύψινα στο λαιμό περασμένα)
μα σαν έκανε να ζυγώσει τον κάθε κύρη
τραβούσαν το χώμα κάτω απ' τα φουστάνια της
κι έμεινε να δοξολογείται από μακριά
και ν' ανοιγοκλείνει τα μάτια

(πάντα από μακριά)
(πάντα να τη φωνάζουν η κόρη του Δήμου)
(πάντα στις λάσπες να την παντρεύουν)

(*Χειρόγραφη πόλη*, εκδ. Μανδραγόρας, 2013)

~.~

Χάρις Κοντού

Τιτανικοί

Ο Σπύρος μισούσε τις μυρμηγκοφωλιές
Έσκαβε ξέσκαβε με μανία
να μείνουν όλα τα μυρμήγκια μες στο χώμα
Όποια ξέφευγαν τα βάζαμε στα καράβια
πνίγονταν τα χαζά στα πεζοδρόμια
μαύροι κέλυφοι ανθρώπων,
μαύρες ζωοκορφές,
μαύροι πύραυλοι να κουτσάνουν!
Τα φύλλα, τα κοτσάκια, άλλα κόκκινα,
Πως επιζούσαν;
Όσο αναρωτιόμασταν τόσο
ένα μεγάλο T- τσεκούρι
εξαφάνιζε τα μαύρα πτύελα
στους δρόμους, στις υπναγωγές...
Κάπου εκεί βρήκαμε μια μέρα
όπως γυρνούσαμε απ' το μπάνιο

και το γατάκι μας
το Τιτανικάκι μας
ναυαγισμένο

~.~

Κατερίνα Ηλιοπούλου

Ο Κύριος Ταυ σε ένα θαλασσινό τοπίο

Μαζεύει ένα βότσαλο απ' την ακροθαλασσιά
Παρατηρεί πως το βότσαλο έχει την αξιοσημείωτη ιδιότητα,
Να μην διαθέτει εσωτερικό και εξωτερικό.
Τα δύο ταυτίζονται.
Επειδή δεν μπορεί να σκεφτεί τίποτε άλλο,
αποφασίζει πως το βότσαλο είναι εχθρός του κόσμου
και το πετάει μακριά.
Το βότσαλο πέφτοντας δημιουργεί αυτό που λέμε
«τρύπα στο νερό»
Ο Κύριος Ταυ αισθάνεται τρομερή έλξη
και ανεξήγητη ζήλια για το βότσαλο.

Παίρνει λοιπόν ένα άλλο και το βάζει στο στόμα του.
Στην αρχή είναι αλμυρό.
Είναι ένα θαλασσινό πράγμα.
Λίγο μετά δεν είναι τίποτα.
Ένας σκληρός όγκος σιωπής μέσα στο στόμα του,
που ρουφάει τη φωνή του.

Με έκπληξή του όμως διαπιστώνει
Πως και χωρίς φωνή μπορεί να μιλάει.
Προφανώς οι επικλήσεις του εισακούγονται.
Ένα σμάρι θαλασσοπούλια προσγειώνεται στα πόδια του.
Όταν φεύγουν αφήνουν πίσω τους ένα δυσανάγνωστο κείμενο.
Ο Κύριος Ταυ σκύβει κι αρχίζει ευθύς να το μελετάει.

(*Ο Κύριος Ταυ*, εκδ. Μελάρι, 2007)

~.~

Πατρίτσια Κολαΐτη

Καρτ ποστάλ

Νησί της γλίνας και της στουρναρόπετρας

Σαν κληρονομική ασθένεια το «να φύγω»
χτυπάει από γενιά σε γενιά.

(*Σελέστεια*, εκδ. Νεφέλη, 2007)

~.~

(άτιτλο)

Το ένα βουνό είναι λευκό
Το άλλο γρανίτης

Τον γρανίτη τον βγάλαν 'Μουντουλιά'
Το λευκό 'Λεύκες'

*

Τα βουνά στέκονται δεξιά απ' το πέταλο του λιμανιού
Αριστερά από το πέταλο είμαι εγώ
σ' ένα μικρό δωμάτιο μπροστά στη θάλασσα

Ανάμεσα στα βουνά και μένα
είναι το νερό

*

150 άνθρωποι

50 λάμπες

*

Κι ένας Γάλλος skipper

Παλιότερα
μ' ένα καρυδότσουφλο έξι μέτρα
διέσχισε τον Ατλαντικό δύο φορές

Αυτός και ο γάτος του

*

Χρήστο,

χτες ξέχασα να σου πω ότι, λίγους μήνες αφότου έφυγα, το γάτο τον φολάρανε.
Απαρηγόρητος, λέει, ο Γάλλος βγήκε το βράδυ να τα πει. Εκεί, κάποιος αστειεύτηκε
με το θάνατο του γάτου. Ο Γάλλος σηκώθηκε, τον μούνταρε και του' κανε τα μούτρα
κρέας. Αν τον αφήναν λίγο ακόμα, θα τον σκότωνε. Τέσσερεις άντρες πέσανε απάνω
του για να τον σταματήσουν και -μισή μερίδα άνθρωπο- δε μπορούσαν να τον
κάνουνε καλά.

*

Πάνω στην άπνοη ξάστερη θάλασσα

το νησί

αχνοβολάει
και πλέει σαν παγόβουνο

*

Έφτασα άγρια χαράματα σέρνοντας μια κόκκινη βαλίτσα
Πέταξα μεσ' τη βαλίτσα ό,τι βρήκα μπρόστα μου κι έφυγα.

Δεν έχω μαζί μου ρούχα να βγάλω το χειμώνα.

*

Εκείνο το χειμώνα
έμαθα τί σημαίνει πορτοκαλέωνας σε άνθηση
Δεν υπάρχουν λόγια να μιλήσω γι' αυτό
Πρέπει απλά να το κάνεις
Πρέπει να περπατήσεις μέσα στις πορτοκαλιές

*

έφτιαξα μια νοερή αποθήκη με ήχους

οι περισσότεροι
είναι του αέρα

[στις γυμνές ράχες με τα αραιά τηλεγραφόξυλα]

[ανάμεσα στις χαρουπιές στην άνυδρη πλαγιά πάνω από το δωμάτιό μου]

*

Όταν έσερνα την κόκκινη βαλίτσα
δεν ήξερα πού ερχόμουν

Ήξερα μόνο
ότι έναν Αύγουστο
που' χα για λίγες μέρες βρεθεί ξανά εδώ
σηκώθηκα ένα πρωί
και ήταν σαν φθινόπωρο

*

Εκείνο το πρωί το θυμούνταν κι άλλοι

*

Ήταν Αύγουστος
και ήταν σαν φθινόπωρο.
Μέσ' στο αγιάζι του πρωινού
καθισμένη στο χώμα
με τον υπνόσακο στην πλάτη
και τον καφέ στο καμινέτο
κοίταζα τις κορυφογραμμές

και ήξερα

ότι σ' αυτόν τον τόπο
σύντομα θα επέστρεφα

Γιατί όταν κοιτάζα

το είδα

ότι εδώ
τα σύννεφα
ταξιδεύουν πιο γρήγορα.

~.~

Λένα Καλλέργη

Η καταγωγή ενός είδους

Δεν ξέρω τίποτε από πλοία.

Όταν τα βλέπω να περνούν κάτω απ' τον ήλιο
κάτι βαθιά νυχτερινό με διαπερνά
μια γνώση από κλειστή καμπίνα
απ' το σκοτάδι της θάλασσας.

Κι όταν πλησιάζουν μες στη νύχτα φωτισμένα
πάνω στους μαύρους όγκους του νερού
γίνονται ανάλαφρες γιορτές, θραύσματα ξένων κόσμων
που ακολουθώ για λίγο με το βλέμμα.

Ήμουν κι εγώ στην ξύλινη κοιλιά του πρώτου πλοίου
μαζί με τ' άλλα ζωντανά,
έτσι λέει μια ιστορία.
Όμως δεν βρήκα σωτηρία ν' αναπαράγω
μόνο ταξιδευτές με χίλιους μύθους
μια γλώσσα σε διαρκή μεταφορά.

Δεν ξέρω ένα σκαρί πώς το σχεδιάζουν
πώς το ονομάζουν, πώς το ρίχνουν στο νερό.
Κι αν επιλέχθηκα να ζήσω
δεν μου έμαθε κανείς ναυσιπλοΐα.

Καιρός να φτιάξω ένα πλωτό δικό μου.
Ούτε από μένα ξέρω.

(*Περисσεύει ένα πλοίο*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2016)